SLOVENEC.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan **15 gld.**, za pol leta **8 gld.**, za četrt leta **4 gld.**, za en mesec **1 gld. 40 kr.**
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto **12 gld.**, za pol leta **6 gld.**, za četrt leta **3 gld.**, za en mesec **1 gld.** V Ljubljani na dom pošiljan veljá **1 gld. 20 kr.** več na leto. Posamezne številke veljajo **7 kr.**
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljà tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanji se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, ob ½6. uri popoludne.

Štev. 148. V Ljubljani, v ponedeljek 4. julija 1887. **Letnik XV.**

Naši izselniki.

Nedavno je „Slovenec“ sporočil, da sta s Čehoamerikani v zlato Prago prišla tudi dva Slovenca Belokranjca, ktera sta v novem svetu srečo našla, in sta sedaj ondi jako veljavna možaka. Prečitavšemu to naznanilo, mi je prišla misel: to je nevarno poročilo, zlasti za one kraje naše dežele, iz kterih se ljudje kar trumoma selijo v Ameriko. Dragi rojaki! vedite, da so res „bele vrane“ taki izselniki, ki si lasten dom in srečo ustanové v tujih delih svetá. Navadno pa tudi o izselnikih veljá naš pregovor: „Dalje ko gré, dalje mu kažejo“. Kedar po pošti dojde pismo kacega rojaka-izselnika z lepim številom amerikanskih dolarjev, brž se raznese taka vest v deveto vas, in kakor mrzlica se mnogih loti poželenje: tudi jaz grém onkraj morja sreče iskat! Ali, dragi domoljubi, povejmo tacim ljudem, da se denarci tudi v Ameriki služijo le s krvavimi žulji; povejmo jim, da naj se ne ozirajo le na to, koliko se ondi na dan utegne prislužiti, ampak tudi na to, da je tamkaj vse, vse veliko dražje, kakor pri nas; povejmo jim, da ne smejo gledati samo na tiste redke, kterim se v Ameriki dobro godi, ampak naj poizvedajo tudi po onih, ki ondi stradajo, telesno in duševno poginjajo.

Tudi duhovni pastirji po tistih krajih, od koder se ljudje pogostokrat izseljujejo, imajo priliko, tù veliko dobrega storiti, marsikterega domovini ohraniti in morda časne in večne nesreče obvarovati. Ako izvemo, da se ta ali oni pripravlja na izselitev, odsvetujmo mu, kažimo mu velike nevarnosti, v ktere se podá, v nevarnosti za dušo in telo, na potovanji in v novem svetu. Nevarnost je toliko večja, kjer je izselnikov veliko skupaj, moških in žensk, mladih in starih. Marsikdo se ponesreči že po onih hišah in gostilnah, kjer ostajajo, prenočujejo ali ladije čakajo. Brezskrbnim in priprostim, kakoršni so navadno naši izselniki, približa se jim tù kak zlobnež, ves sladek in prekanjen, zapelje tega v igro za denar ter ga goljufá; onega spravi v roke brezvestnemu agentu, ki vabi in najema ljudi za nevarne naselbine, obljubujoč jim zlatih gradov; ono mlado neskušeno sirotko pahne hudobiji v žrelo itd. Nič manjše niso nevarnosti po nekterih ladijah. So veliki parniki, ki res poceni vozijo selnike — in to seveda mika naše siromake, da se zlasti takim izročajo. „Cenó slabó“ navadno tudi tukaj veljá. Brezvestni lastniki tacih ladij nabašejo izselnikov iz raznih krajev in dežel v tesne, temne prostore: mlado in staro, zakonsko in samsko — vse skupaj. V kaki nevarnosti je duša, je poštenost, zdravje in življenje naših izselnikov na takem parniku, si lahko mislimo. In če srečno dospejo v novo domovino ter stopijo na kopno, kaj in kam pa sedaj? Nikogar ne pozná, večina tudi ondotnega jezika ne zná, pogostokrat pride slabim svetovalcem v pest. Navadno selnik tudi le po tem vpraša: kje bi se več zaslužilo? Na dušne potrebe rad pozabi ter gré v kraje, kjer morda celo leto ne vidi niti cerkve, niti mašnika. Revež pozabi na besedo Gospodovo: Kaj pomaga človeku, ako pridobi ves svet, pa svojo dušo pogubí!

Sleherni toraj, komur je mar za blagor svojih rojakov, naj na moč odvrača in zabranja lahkomiselno izselitev, zlasti naj to storé duhovni pastirji pa cesarske oblasti. Naj bi se potni listi prerado ne dajali v ta namen, in pazilo naj bi se strogo na to, da selniki ne potujejo z izposojenimi, tujimi potnimi listi.

Pa tudi pri tistih, ki se nikakor ne dadó odvrníti od izselitve, more zlasti domači duhovnik še veliko koristiti s primernim podukom in z dobrimi svèti. Zlasti opozorimo na cerkveno družbo, pri nas malo znano, ki ima na Nemškem svoje središče ter je nalašč zato ustanovljena, da izseljencem nevarnosti zmanjšuje in jih skrbno vodi v tujo deželo. To je „d r u ž b a s v. R a f a e l a“ („St. Raphaelverein zum Schutze katholischer Auswanderer“), ki ima po večjih obmorskih mestih, od koder navadno odhajajo ladije s selniki, svoje zastopnike ali zaupne može, ki radovoljno in slehernemu pismeno odgovarjajo in svetujejo, kdor jih v zadevah preselitve prosi svèta. Oni izselnikom, kteri se tej hvalevredni družbi izročé, imenujejo in odbirajo hiše ter prenočišča po velikih mestih, sprejmó jih v mestu, od koder hoté s parnikom odriniti, skrbé za to, da izselniki ondi prejmó sv. zakramente ali da so vsaj vkupno pri božji službi, preden se vkrcajo. Zaupni možje Rafaelove družbe izročajo svoje varovance zanesljivim ladijam, in ko pridejo selniki v Ameriko, že jih čaka ob morji zastopnik te družbe, sprejme jih in jim po očetovo nadalje svetuje in pomaga. Vse to vrla družba dela brezplačno, iz čiste ljubezni do bližnjega.

Naj še imenujemo nektere zaupne može Rafaelce po tistih mestih, iz kterih se naši ljudje podajajo čez nevarno morje. V Bremenu je: Pastor Schlösser, Lindenstrasse 6; v Hamburgu: Theodor Meynberg, Gr. Reichenstrasse 52; v Antverpnu: J. M. Würden, Canal St. Jean Nr. 18; v Amsterdamu: Wm. Fuchs, Wespenstrasse 44; v New-Yorku: Rev. John Reuland, 15 State Street. — Kdor se toraj že nikakor ne dá odvrniti od izselitve, naj se vsaj do teh môž obrača v zadevah izselitve. Tudi gg. dušnim pastirjem v Avstriji ti zastopniki družbe pismeno prijazno odgovarjajo. Jako koristno bi bilo, ako bi župniki onih duhovnij naše dežele, od koder se ljudje pogostoma izseljujejo, pristopili kot udje tej blagi družbi. Plaća se eno nemško marko letnine. Iz lista te družbe, ki nosi imé „St. Raphaelsblatt“, bi natančneje izvedli o delovanji društva in sploh o zadevah izseljevanja.

Tomanova slavnost.

I.

Z Gorenjskega, 3. julija.

Po priobčenem programu se je vršila ta slovesnost kaj sijajno. Lepa misel pisateljskega društva, posebno g. profesorja Levca, tako zaslužnemu rodoljubu in buditelju slovenskega naroda, kakor je bil ranjki dr. L o v r o T o m a n, postaviti spominsko ploščo v rojstno hišo, je padla na rodovitna tla. Danes ob kratkem slavnost opišem, kolikor je v naglici mogoče. Ob 8. uri zjutraj pripelje vlak v Podnart okoli 240 Ljubljančanov, odličnih narodnjakov, čez štirideset Sokolcev s starosto g. Valentinčičem, velik čitalniški pevski zbor z g. dr. Bleiweisom, Šišenski pevski zbor, vsi s zastavami, vete-

---

LISTEK.

Andrej Turjaški, Karlovški general in glasovit junak. (1557—1594.)

(Spisal J. S t e k l a s a.)

(Dalje.)

Po tedanji navadi je imel vsak velikaš nekoliko oboroženih mož v svojem gradu, a kedar jih je potreboval kaj več, nabral si jih je med svojimi podaniki. Tako tudi o tej priliki:

Glas gospodov hlapce kliče,
Osemnajste svoje Čiče:
Zor je, vzdramši se vzdigajte,
Brze konj'če napajajte,
Jih sedlajte, obrzdajte,
Koj na vojsko napravljajte;
Hod'mo v zidano Ljubljano,
Trdno, v'soko in prostrano.

Hlapci konje zasedlali,
Pa vsi ročno zadirjali.
Prej se konjica ne vstavi,
Še-le pri zeleni Savi.

Pri Črnučah še takrat ni bilo mostú, nego brod, na kterem so se ljudje prevažali. Ravno je bila velika voda, in brodniki niso mislili na vožnjo, ampak so počivali. Raubar pa mora s svojo vojsko naprej proti beli Ljubljani ter komaj pregovorí po dolgem prigovarjanji s prevozačem Andrejem ljudí, kterim je obljubil „svetlih zlatov“, da so jih prepeljali. V tej narodni pesmi se je ohranil celó spomin na turški denar, ki se je videl takrat, morda tudi večkrat, po slovenskih pokrajinah. To so turške jašpre, turški srebrn drobiž. Po národni pesmi:

Raubar kliče tù brodnike
Pod Črnučami voznike:
„Le na noge, le vstanite,
Nas prek Save prebrodite!“
So brodniki še vsi spali,
Zavolj' vod se vozit' bali,
Save vel'ke prederoče
Črez bregove stopajoče.

Pravi Raubarju Andreje:
„Voda sega že čez brege,
Mi ne moremo voziti,
Vi v Ljubljano pa ne priti.“
Raubar še zakliče v drugo,
Svetlih zlatov dá obljubo;
Si brodniki pomignili,
Rekó: „Še ga bomo pili.“

Kmal' brodniki zakrmili,
So Boga lepo prosili,
Da b' jih zdrave še vozili,
Turške jašpre si služili.

Raubar zapové potem izplačati brodnikom, ter jo mahne jadrno proti beli Ljubljani, kjer vzdrami zaspane meščane iz spanja ter Ljubljanskim gospém, ki so hotle s zlatom in srebrom odkupiti svoje možé, odločno odgovarja, da zdaj ni čas za podkupovanje, ampak za vojskovanje, kajti Turčin je blizu meje, in če pade Sisek, pala bo tudi Ljubljana; zatoraj morajo biti za vojsko vsi pripravljeni. Raubar:

Zlate reče jim podati,
Jadrno pa zadirjati
Preko polja do Ljubljane,
Trdne, v'soke in prostrane.
Gospod Raubar dram' Ljubljance:
„Oj Ljubljanci, oj zaspanci!
Brž iz pernic vstajajte,
Brž s' na vojsko napravljajte!“

Pa za Raubarjem hodile
So Ljubljanke, ga prosile,
Srebra, zlata ponujale,
Družeta si odkup'vale.
Raubar: „Gospe tiho, mamke
Potrpite malo, samke,
Zdaj ni časa podkup'vati,
Sila se je vojskovati.

Meji žuga turški blisek,
Hoče nam požreti Sisek;
Turek če vzel Sisek bode,
Nam narobe vse vse pojde.
Vam Ljubljana bo pokraj'na
Stran dolenjska turška drajna“.
Boben zdaj mu zaropoče,
Ga preslišat' ni mogoče.

Raubar si vojakov zbere,
Dol pod Sisek ž njimi vdere.
Tolk' je Turka na terišču
Kol'kor mravelj na mravljišču.

Okoli majhne trdnjave Siske pa se je zares vse trlo sovražnih Turkov. Kakor v mravljišču je mrgolel narod ter se pripravljal na odločilen boj — 30.000 Turkov proti peščici kristjanov. Zdaj bi bil Sisek

ranska kapela iz Ljubljane itd. Okoli sedemdeset voz je čakalo v Podnartu, da prepeljejo Ljubljančane v Kamnogorico. Slavolokov z napisi in streljanja je bilo veliko. Že v Podnartu napravi g. J. Pogačnik, jurist, v imenu akademiškega društva „Triglav“ okusen slavolok, druzega gosp. Pavlin iz Podbrezij. Vštric Dobrave tretji: „Navdušeno kliče danes Dobrava vrlim častilcem Tomana: Slava!“ Četrtega napravi Kropa pri mostu, kjer Kropenski občinski zastop pozdravi prišle goste. V Kamnigorici je bilo čez deset slavolokov, vas je bila z maji in zastavami lepo ozaljšana. Pred rojstno hišo Tomanovo se bere: „Kjer Lovreta mati draga je zibala, v zgodovini hiša ta bo večno stala, naj potres ali sila časa jo razruši.“ Prekrasne napise v Kamnigorici po slavolokih je sostavil g. župnik Bernik, okusno delo sta zvršila gg. brata Zupana, orglarja, ki sta tudi svojo hišo krasno ozaljšala. Pri vhodu v Kamnogorico pozdravi Ljubljančane Kamnogoriški občinski zastop, lokalni slavnostni odbor s predsednikom gosp. Adolfom Kappusom pl. Pichelsteinskim. Kamnogoriška gospica podari venec Ljubljanskemu Sokolu s kratkim nagovorom, na kar se starosta g. Valentinčič s krepkimi besedami zahvali, druga gospodičina izroči šopek pevskemu zboru Ljubljanske čitalnice, v čegar imenu odzdravi predsednik gosp. dr. Bleiweis. Ob $^1/_2$10. uri položi pisateljsko društvo venec na grob prerano umrlega dr. Lovro Tomana. Tudi več drugih vencev se položi na grob, eden od bivšega sošolca dvornega svètnika Rosasa. Na grobu primerno govori dr. Vošnjak, pevski zbor odpoje: „Oče naš“. Službe božje ob 10. uri se vdeležijo vsi Ljubljančani, kakor tudi brez števila odličnih narodnjakov iz cele Gorenjske. Izvrstni govor gosp. prof. T. Zupana je obsegal tvarino v cerkvenem duhu izpeljano: „Vse za Boga, cesarja in domovino.“ Ginljivo je bilo, ko govornik pravi: Ko sem bil pred leti v Rimu pred svetim očetom Leonom XIII., mi reče: „Ko domu prideš, povej vernemu slovenskemu narodu, da ga blagoslovljam.“ Izurjeni domači mešani zbor je prav dobro pel pri sv. maši. Ob $^1/_2$12. uri se je odkrila spominska plošča: Glavni govornik g. Grasselli, župan Ljubljanski, slavi Tomana vpričo obilne čez dve tisoč broječe množice. Obseg govora pošljem jutri. Pevski zbor zapoje: „Kje je slovenska domovina“, Foersterjevo „Spevajte Bogu“ in Tomanovo „Koroškim Slovencem“, vglasbil g. Gerbic. Banketa pri g. Kappusu se je vdeležilo 243 oseb. Telegramov je došlo 24. Posebno razveselili so štirje telegrami s Koroškega. (Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 4. julija.

Notranje dežele.

Trgovinski minister markiz ***Bacquehem*** je odpotoval pred nekimi dnevi v Galicijo nadzorovat transverzalno železnico in njene stranske proge.

Dopolnilne volitve za ***češki*** deželni zbor iz Praške trgovinske zbornice vršile se bodo 13. avg. Do sedaj so nemški poslanci zastopali zbornico; v prihodnje bodo voljeni češki zastopniki, ker imajo večino.

Iz ***Levova*** poroča „Fremdenblatt“, da se državni zbor snide meseca septembra. Ob enem se neki snidejo tudi delegacije, ki bodo zborovale na Dunaji. Deželni zbori, ali vsaj nekteri, snidejo se meseca novembra in decembra.

Ogerski ministerski predsednik Tisza prišel je v petek na Dunaj ter bil od cesarja vsprejet v avdijenci. Poročal je cesarju o zadnjih volitvah v državni zbor. — Ogerska vlada upa v prihodnjem budgetu zmanjšati državne stroške za šest do sedem milijonov, dohodke zvišati za šestnajst milijonov. — Raznesla se je bila govorica, da se ogerski antisemiti ne bodo združili v skupno stranko, temveč pristopili posameznim strankam. Voditelj antisemitov, poslanec Istoczy, pa se je izjavil, da so dotična poročila neosnovana. Po njegovih mislih se antisemiti ne morejo pridružiti nobeni drugi stranki, ker se ne strinjajo z načeli antisemitov. V jeseni bodo antisemiti osnovali posebno „narodno“ ali „krščansko narodno stranko“.

Vnanje države.

„Moniteur de Rome“ piše, da sv. oče niso poslali nobene okrožnice evropejskim državam o ***rimskem*** vprašanji. V Vatikanu še vedno želé, da se končá nesrečni prepir med italijansko vlado in cerkvijo, toda s tem pogojem, da ima papež popolno prostost, ki se strinja ž njegovo častjo in veljavo.

Potovanje ***srbskega*** kralja Milana na Dunaj daje domačim in vnanjim listom mnogo gradiva, da pišejo in ugibljejo o njegovem pravem pomenu. Sprejeli so ga na Dunajskem dvoru sijajno in slovesno. Posvetoval se je dolgo z ministrom vnanjih zadev grofom Kalnoky-jem, sekcijskim načelnikom Szögyenyem in srbskim zastopnikom na Dunaji, Bogičevićem. Kaj se je kralj ž njimi razgovarjal, to gotovo ne pride še v javnost. Časniki sploh trdijo, da Ristićevo ministerstvo ne pretrga prijateljskih razmer z našo državo. Ker je kralj gotovo potoval na Dunaj v dogovoru z Ristićem, priča njegov prihod, da želi tudi njegov minister vnanjih zadev ohraniti dobre razmere z Avstrijo. Nek Dunajski list trdi, da je kralj Milan poklical na krmilo Ristića, ker je hotel ravno po njem (Ristiću) pokazati, da v Srbiji ni druga politika mogoča, kakor brezpogojna zveza z Avstrijo. Ristić bi potem moral nadaljevati politiko prejšnjega ministerstva brez najmanjše spremembe. Zdi se nam to neverjetno. Če se Srbija brezpogojno zveže s to ali ono državo, zgubi svojo samostalnost in mora žrtvovati vse svoje koristi oni državi, s ktero bi se brezpogojno zvezala. Najnovejši ministerski prevrat pa je pokazal, da je Srbija velikega pomena za Avstrijo. Želeti moramo vsi, da ostanejo tudi v prihodnje prijateljske razmere med Avstrijo in Srbijo. Avstrijsko prijateljstvo pa se mora naslanjati na ljubezen srbskega naroda in ne le na potrebe posameznih oseb. — Ristić je te dni razposlal srbskim zastopnikom pri vnanjih državah program nove vlade. Ristić povdarja, da mora Srbija z vsemi državami živeti v prijateljstvu. Srbija se mora držati mirne politike in pospeševati red na Balkanu. Srbija ne smé motiti mirú, marveč mora zatreti najmanjšo iskro, da dežela ne trpí slabih nasledkov. — Srbska kraljica vrne se v kratkem v Belgrad. — Napadi divjih Arnavtov na srbsko zemljo so se zaduje mesece vedno ponavljali. Napadov so se vdeleževali tudi redni turški vojaki. Srbska vlada se je večkrat odločno pritožila v Carigradu; pritožbe pa so navadno bile brezvspešne. Vali v Kosovem je obljubil srbski vladi, da bo v prihodnje oviral roparske napade.

O potovanji ***srbskega*** kralja na Dunaj pišejo ***ruske*** „Novosti“: Zadovoljni moramo biti že s tem, da se je srbska vlada vsled dogodkov nekoliko oprostila avstrijskega vpliva in si priborila večjo samostalnost v notranji upravi. Najhujše kar se sploh more Srbiji pripetiti je, da Avstrija zasede deželo. Bo li Avstrija storila ta korak? Avstrija je večkrat slovesno priznala, da želí samostalnost balkanskih držav in jo hoče tudi braniti proti vnanjim napadom. S tem je Avstrija sama sebi zaprla pot v Srbijo. Ako pa Avstrija vrže sedanjo vlado, bo tudi Rusija odločno postopala proti bolgarski vladi. Bolgarska se ne strinja s prostostjo narodovo, Ristićevo ministerstvo pa dovoljuje narodu potrebno prostost. Srbska vlada ni brez pomoči. Evropa želí neodvisnost balkanskih narodov. Srbija se more držati tega načela in je tudi dolžna. varovati svoje koristi in druzih balkanskih narodov. Tako piše ruski list.

Bolgarsko vprašanje je zopet na površji. Regenti so brez dovoljenja evropejskih držav sklicali bolgarske poslance v Trnovo, da izvolijo novega kneza. Regenti bi bolje storili s svojega stališča, da mirujejo, dokler Evropa sama ne storí odločilnega koraka. Regenti in ministri so šli po raznih potih v Trnovo, da se prepričajo o željah naroda. V Plovdivu so se zbrali veljavni možje, kterim je Stambulov pojasnil položaj Bolgarije. Rekel je, da so minuli težavni časi za Bolgarijo in se pričenja boljša prihodnost. Našli so pravega kandidata, ki bo volitev prevzel, četudi ga Rusija ne bo potrdila. Imena Stambulov ni hotel povedati. Enako pišejo tudi vladni listi. Le „Nezavisima Bolgarija“ imenuje tri kandidate: Kneza Aleksandra, Aleko-pašo in princa Koburškega. „Svoboda“ piše: Prepričani smo, da bo vlada s pomočjo poslancev rešila krizo, ker je v ugodnem trenutku našla kandidata, kterega bodo potrdile Turčija in večina evropejskih držav. Raznesla se je pa tudi neverjetna novica, da bo sebranje knezom izvolilo srbskega kralja Milana. To je tudi vzrok, kakor piše nek nemški list, da je kralj Milan odpotoval na Dunaj. To novico objavimo kot neverjetno, ker po Berolinski pogodbi ne more biti bolgarski knez nobeden član vladajočih evropejskih družin. — Sebranje se je sošlo, in videli bomo, kaj ukrenejo zastopniki bolgarskega naroda. — „Mosk. Vjedomosti“ poročajo, da so regenti sklenili odstopiti in bodo svetovali sebranju, naj se sprijazni z Rusijo.

Razmere med Francijo in Nemčijo so zopet bolj napete vsled znane obsodbe ***Alzačanov*** v Lipskem. Francoska vlada namerava vsem tujcem naložiti davek, ker se hoče na ta način maščevati nad Nemci. Ta sklep gotovo ne bo zboljšal razmer. Ako bodete Francija in Nemčija vedno iskali novih povodov prepirom, pride konečno še do boja. — Listi poročajo, da je sodišče v Metzu 28. junija zopet obsodilo štiri Alzačane, ker so 1. maja pri neki slovesnosti peli marseljezo. Obsojeni so na jeden mesec ječe in 20 mark denarne kazni. Sodišče v Saargemündu je obsodilo nekega Huberja, ker so njegovi sinovi javno nosili francosko vojaško obleko.

Nemški listi pripovedujejo, da je ***francoski*** general Boulanger kot minister koval skrivno zaroto proti vladi in predsedniku republike, in da ima sedanja francoska vlada dokaze v rokah. Ko bi bilo to poročilo popolnoma resnično, gotovo bi mu ministerstvo ne izročilo poveljništva vojnega kora. Bolj resnično pa je, da mu je vlada izročila poveljništvo 13. vojnega kora, ki je daleč od nemške meje, namreč v južno-zapadni Franciji. Radikalci se zeló jezé, ker je vlada Boulangera prestavila iz Pariza. Dalje očitajo vladi, da se je zvezala z desnico in oportunisti. — Te dni je namreč katoliški baron Makau priredil večerno veselico, ktere se je vdeležil tudi papežev nuncij msgr. Rotelli. Radikalci se jezé, ker vlada ni prepovedala shoda. Konservativni listi pa pišejo, da je dobro znamenje, če je vlada prijazna katoliški cerkvi.

V angleški spodnji zbornici je Smith stavil predlog, da se končá debata o ***irski*** postavi. Zbornica je potrdila predlog z 220 glasovi proti 120. Irski poslanci in večina Gladstonejevih pristašev so zapustili zbornico. Jutri je tretje branje irske postave.

Znano je sploh, da ***angleška*** vlada v novejšem času ne nasprotuje katoliški cerkvi, kakor se je godilo pred štiridesetimi leti. Razmere med sv. stolom

---

gotovo zgubljen, da se ni krščanska vojska tako hitro v pomoč napotila.

Kakor smo že omenili, se je naša vojska vtaborila 21. junija v Novemgradu, kjer je tudi prenočila. Zjutraj (22. junija) je bil sklican bojni svèt, o tečaju kterega nam pisani in tiskani izvori podajajo različne vesti, ki se samo v tem vjemajo, da ste bili dve protivni bojni osnovi; po eni se je imelo vdariti na sovražnika brez odlašanja, po drugi pa se z vojsko povrniti in Sisek prepustiti njegovi osodi. Andrej Turjaški pripoveduje nam v svojem omenjenem izvešču (str. 29), da je zjutraj zgodaj 22. junija prišel k njemu ban, ter mu rekel, da Eggenberg sicer namerava iti pod Sisek, da razgleda položaj trdnjave, ali da se bode potem precej povrnil v Novigrad. On pa da se temu protivi, kajti na ta način se bode Siška posadka le omalodušila, a krščanski vojski bi se mogla pripetiti nesreča, da jo Turki napadejo.

Precej na to je poprosil Andrej Turjaški Eggenberga *), in bržkone tudi ostale vojskovodje, da bi prišli v njegov šotor, da se posvetujejo o tej važni zadevi. Tudi tukaj je Eggenberg zbranim vojskovodjam obnovil svoj omenjeni predlog ter ga podpiral s tem, da nima dovolj hrane za Rödern-ove konjike in Reitenavske pešce, pa da ne more ostati na bojišči dalje časa, kakor je potrebno, da sam pregleda Sisek. Ob enem se je oglasil tudi proti temu, ko bi se hotel morda njemu očitati mogoči pad Siska.

Proti temu predlogu je bil ban Bakač, ter se je izjavil, da on želi biti pred Bogom in pred svetom nedolžen, ako bi propadel Sisek vsled tega brezkoristnega prihoda in odhoda izpod Siska.

Potem se prične nadaljna razprava med članovi bojnega kora. Ko so že mnogi govorili, vzdigne se tudi Melhior Rödern, da stavi nov predlog. Najprej so mu razjasnili položaj mesta in jakost sovražnikove vojske, potem pa je na temelji teh podatkov izrekel svoje mnenje, ki se je glasilo tako-le: „Precej je treba vdariti na sovražnika, ter se ž njim spustiti v boj; dokler traja boj, je pa potrebno, da se v trdnjavo Siško potisne četa vojakov, ki ima oslabljeni posadki v borbi pomagati. Če se jim posreči, da odbijejo sovražnika, potem se bo lahko odredilo, kaj morajo zanaprej storiti.“ Ta predlog je sprejel

*) Eggenbergi so slovenskega rodú iz Radgone ter so se povzdignili od priprostih meščanov in trgovcev po svoji nadarjenosti in marljivosti do visokih časti. Postali so namreč s časoma državni knezi in vojvode. Rupert se je rodil l. 1546. Oče njegov je bil Krištof Eggenberžki in mati bogata Helena Fugger. Kakor večidel skoraj vsak plemič, posvetil se je tudi on vojaškemu stanu. Spočetka je bil zapovednik Graške trdnjave; l. 1584 je bil že general bavarskega topničarstva, a l. 1586 vrhovni zapovednik v španski službi. Tukaj je služil pod vojvodo Parmenskim, glasovitim Aleksandrom Farnesom celih sedem let ter se večkrat odlikoval v bitkah med Nizozemci in Španjolci. Ko se je povrnil zopet v Avstrijo, je prevzel l. 1593 vrhovno zapovedništvo proti Turkom ter postal cesarski svetovalec in vojaški poverjenik in zapovednik v Zagrebu. V bitki pri Sisku se je posebno skazal, ravno tako tudi l. 1595 pri Petrinji, a l. 1596 je postal „cajgmajstor“ na Dunaji in generalni ravnatelj topničarstva. Ko je nastopil nadvojvoda Ferdinand vlado v svojih notranje-avstrijskih deželah, poklonili so se Rupertu, kot njegovemu namestniku, štajerski stališi; pri tej priložnosti se je pokazal Rupert v Gradcu v pravem kraljevskem sjaju. Ko so se l. 1598 na cesarskem dvoru zbali, da bodo Turki zopet Dunaj oblegli, imenovali so Ruperta za zapovednika v tem mestu. Ravno to leto je bil imenovan od cesarja Rudolfa II. baronom. Umrl je 65 let star, l. 1611, slaven kot junak in državnik, slavljen od svojih vrstnikov. Pokopan je bil v grobnici, ktero si je dal sam postaviti v Arnožu.

in angleško državo so vedno prijaznejše. Nek protestantski list piše, da so katoliški škofje in sv. oče po svojem zastopniku najsrčneje in nesebično častitali angleški kraljici o priliki njene petdesetletnice. Tudi kraljica je papeževega zastopnika sprejela z največjim veseljem. Leon XIII. se ji je tudi zahvalil, ker njena vlada brani katoliško cerkev v Angliji. Poslal je v London jednega prvih svojih zastopnikov, ki je v katedrali za-njo opravil službo božjo. Papež Leon XIII. kot katoliški poglavar ni mogel več storiti. Dalje piše dotični list, da Leon XIII. osebno pozná kraljico. Ko je bil Leon XIII. še nuncij v Bruslji, prišla je kraljica v Belgijo ter ga povabila, da jo obišče v Angliji, kar je tudi storil. Prihod papeževega zastopnika v London ima tudi političen pomen. V zadnjih 200 letih se ni zgodil noben važnejši dogodek; kraljica pa tudi vé ceniti njegov pomen.

Turška vlada je poklicala v Carigrad več svojih zastopnikov pri vnanjih državah, da se posvetujejo o bolgarsko-turški pogodbi gledé Egipta. Turška stara navada je, da vsako zadevo odlaša do negotovega časa. Tako je tudi sedaj tirjala, da se odloží potrjenje pogodbe. Resnica je, da se Francija najbolj upira pogodbi. Rusija ne postopa več tako odločno proti Angležem. V angleški zbornici spodnji je naznanil Smith, da Rusija in Francija niste poslali vLondon svojih ugovorov proti pogodbi. Angleška kraljica je pogodbo potrdila, le sultan še odlaša. Smith je tudi izrazil upanje, da bo sultan v kratkem potrdil pogodbo.

„Agence Havas“ poroča s ***Krete***, da so nemiri vedno večji. Kristijani se zbirajo v gorah, muhamedanci bežé v mesta. Mogoče je, da se vname nova vstaja. Nekteri trdijo, da se nemiri ponavljajo, ker turška vlada ne izpolni tirjatev krečanskega prebivalstva; drugi pa mislijo, da neka druga država draži prebivalce, ker bi se rada polastila otoka. Ta druga država pa more biti Grška ali Anglija.

Izvirni dopisi.

Z Dolenjskega, 1. julija. (Nasvèt.) Nesreče niso nikoli vgnane. Sliši in bere se tù o požarih, tam o toči, povodnji in druzih pogubonosnih nezgodah. Brž na to odmevajo od vseh strani klici: Dajte, pomagajte, usmilite se ubozih revežev! Zavarujte svoja imetja in pridelke, da bote dobili saj nekoliko odškodnine po nezgodi. Res, prilega se taka odškodnina, če tudi je včasih kaj pičla vsled umetno sostavljenih zavarovalnih pravil! — Vsa zavarovalna društva delajo obče največ v lastno korist, mimo tega, da dobro plačajo uradnike svoje, kopičijo denarni kapital, ki roma pogosto v inostranstvo!

Bi se li ne dalo to vse boljše in koristniše uvesti, da bi postavno vpeljala vsaka dežela za-se splošno zavarovanje, in da bi vsak posestnik pri davkih plačeval v ta namen odmerjeno svoto, ktero naj posamezne davkarije pošiljajo v glavno mesto, pri nas v Ljubljano? Ondi naj bi se napravil poseben oddelek deželne blagajne pod nadzorstvom deželnega predsednika in deželnega odbora. Tej blagajni bi menda zadostovala dva uradnika. Takemu davku bi se težko kteri vstavljal, — vsak bi ga vplačal, vedoč, da mu bo ta svota o času nesreče povrnena z obilnimi obrestmi; sicer pa že naprej vklada za nesrečnega brata in sodeležana, ker bi se iz te blagajnice najzdatniše dalo pomagati prizadetim od nezgod! Denar ostal bi doma! To nujno zadevo posebno toplo priporočamo našim gg. deželnim poslancem v vsestranski prevdarek, naj bi jo sprožili in kaj koristnega dognali že v prihodnjem deželnem zboru, ki bo letos na jesen sklican.

Od nekod, 2. julija. (Učinki šnopsa.) Akoravno smo čitali v Vašem listu že večkrat o šnopsu, o nesrečni smrti tega ali onega šnopsarja, o propadu naroda, ki se te pijače navadi, vendar tudi jaz prosim, da bi natisnili te vrstice v Vaš cenjeni list, da bode narod znal, kako zlo je to, ako se človek špirita privadi za pijačo. Pravil mi je prijatelj z Gorenjskega, ki tudi ljudem to otrovo pijačo prodaja, da se samo v Loškem okraji 150 veder špirita na mesec za pijačo ljudem razproda. Toraj 150 veder špirita in še toliko vode, vkupno 300 veder vsaki mesec se po grlu izlije. Iz te množine se lahko sklepa, da to brozgo menda že kar sploh pijó: stari kakor mladi, možaki in ženske. Pravil mi je tudi znanec, kako šnopsarji proti koncu svojega življenja očividno hirajo, če morda celó hitre smrti ne umró, kajti marsikterikrat se pripeti, da se šnopsar toliko špirita napije, da nima časa bolan biti, temveč se brez bolečin in težav preseli na uni svet. To vednost zdravniška imenuje „Intoxicatio acuta e alcoholo“, t. j. hitro otrovanje od špirita. Ako pa hitre smrti ne umré, začnè taki človek tužiti se (bloditi), da vidi kukce, muhe, miši ali podgane; on bolehuje na „halucinaciji“. K temu se pridružijo „halucinacije“ sluha: čuje godbo ali ropot, tudi roke in noge se mu začnó tresti, veliko govori, včasih razsaja, pa spati ne more, koža je s potom pokrita itd. To stanje se zôve „delirium tremens“. Tudi se lahko pripeti, da šnopsar v tem „stadiju“ umrje; mogoče tudi, da ga zdravnik še reši smrti; a šnopsar se ne spreobrne, dokler se v jamo ne zvrne; on se ne poboljša, ne prejenja špiritovega žganja piti; ker ga greje, zato le še vliva špirit z vodo mešan v sé — dokler ne pride drugi „stadium“, to je „Dyscrasia alcohol. Taki človek postane zabuhel in bled, prestane jesti, nima teka; toliko bolj pa pije žganje. Začnè se mu riganje, bljuvanje vodene tekočine osobito v jutro zarano; potem pričné kašljati, postane hripav, srcé neredno bíje in počasi, človek se trese na vsem životu, mnogokrat ga krči primejo in ni več za delo niti za duševno, niti za telesno. Postane ves bedast in žalostno pogine. V tem „stadiju“ noben zdravnik ne more več pomagati.

To vse dobro presodivši, je hrvatska vlada izdala strogo naredbo od 25. oktobra 1881. l. štev. 16.473, določujoč, da se špirit samo onim osebam smé prodajati, ktere od občinskega poglavarstva donesejo potrdilo, da špirit res potrebujejo za obrt ali za gospodarstvo. Sicer pa je špirit za pijačo prodajati najostreje zabranjeno, in to pod kaznijo od 10 do 100 gld. ali eventualnega zapora. Ta kazen pa ne zadeva samo kupcev, ampak tudi prodajalce. Trgovcem, koji trikrat grešé zoper to naredbo, odvzame se pravica, s špiritom še nadalje trgovati.

Tako bi se tudi na Kranjskem morala napraviti stroga zabranitev prodavanja špririta, ker, ako se samo v enem okraji 150 veder špirita na mesec popije, pač druzega pomočka ni. Naj toraj gg. deželni poslanci napnejo vse sile in vso zgovornost naj razvijejo, da tudi kranjska c. kr. vlada enako hrvatski prepové razprodajo špirita za pijačo, sicer narod naš prestane biti narod.

Iz Hallovih kopel Gorenjeavstrijskih, 1. julija. Jodove kopeli v Hallu na Gorenjem Avstrijskem so na Kranjskem malo znane, nekaj črtic iz tega kraja utegne cenjene bralce „Slovenčeve“ zanimati. Hall na Gorenjem Avstrijskem je trg ležeč dobre tri ure od mesta Steyrja. Kraj je v visoki ravnini z malim gričevjem. Okoli in okoli vidiš malo hribovje z rodovitnim poljem, travniki in sadnim drevjem in v daljavi visoke gore, kar dela okolico jako krasno in prijetno. Zemlja je rodovitneja nego pri nas na Kranjskem. To ti je žito in mrva, da je veselje pogledati. Slovi pa kraj posebno radi svojih jodovih kopel, v kterih se ozdravljajo bolezni: škrofelni, gnitje kosti, razne bule in otekline, vnetje oči, skrivne moške in ženske bolezni itd., sploh bolezni, ktere se izcimijo iz spridene krvi. Zato pridejo semkaj zdravja iskat ljudje iz vseh krajev, največ pride Nemcev, posebno Dunajčanov. Lansko leto bilo je vseh tujcev tukaj 2772.

Zdravilni jodovi studenec izvira mrzel 15 metrov pod zemljo 10 minut zunaj trga. Velik stroj ga pritira na vrh in ga žene po kupreni cevi pod zemljo v veliko dvorano (Trinkhalle), kamor ga hodijo bolniki pit zjutraj in popoludne. Zraven te dvorane je drugo mnogo večje poslopje, kopališče, kjer se bolniki kopljejo. V pritličji je pripravljenih 88 sob za kopanje, v prvem nadstropji je več dvoran za razne veselice. Spredej je velik park, nasajen z različnim drevjem, kjer se bolniki sprehajajo. Razven tega so sprehajališča na vse strani napeljana po lepih drevoredih sedem do osem kilometrov na okrog.

Zdravenje je v tem, da bolnik jodovo vodo pije. Zjutraj še pred šestemi se odpre rečena dvorana. Že vidiš prihajati bolnike s kozarcem v roki, ki meri $^1/_{10}$ litra. Več ne smeš piti ob enem. Voda teče iz cevi, natoči jo vsakemu deklica. Okus vode je neprijeten. Nektera nežna bitja, le na slaščice navajena, delajo zraven kisle obraze. Prve dni se pije samo eden kozarček, pozneje dva itd., kakor je bolnik in bolezen njegova. Ko je vsak svoj mali zajutrk dobil (piti se mora voda na tešče), treba vsaj pol ure se sprehajati. Zdaj lahko opazuješ razne bolnike — siromake. Ta ima zavezan vrat, uni že ves sneden obraz, tretji zavezano gnjilo roko. Zopet drugi hodi ob palicah, ne nesó ga več noge. Nekteri se vozijo v vozičkih po parku vsled svoje bolezni na nogah ali vsled svoje slabosti.

Nadalje se vsak bolnik enkrat na dan koplje, navadno dopoludne, drugi še le popoludne v zato pripravljenih sobah, kabinah. V vsaki sobi je korito, v ktero držé tri cevi. Iz ene cevi se vliva notri gorka navadna voda, iz druge mrzla, iz tretje mrzel jodov studenec. V 50 litrov sladke vode se prilije s prva štiri litre jodovega studenca. Zmirom več, zmirom več, največ 18 litrov. Kopel ti pripravi strežaj, gorkote ji je 26 do 30 stopinj R.

Dozdaj je bilo okoli tisoč tujcev tukaj. Vsi seveda niso bolni, nekteri le spremljajo bolnike. Zadržavalo je goste nestanovitno junijevo vreme. Zdaj so začeli jako dohajati tudi kmečki ljudje. Vreme je krasno, gorkote čez 20 stopinj R. v senci.

Zabave in veselja najdeš tù mnogo. Zjutraj, opoludne in zvečer dela bolnikom izvrstna godba kratek čas. Petkrat v tednu je gledališče. Tombola, koncerti, plesni venčki vsak teden. Časnikov imaš okoli štirideset na razpolaganje. Kako ti bo dolg čas! A pri vsem tem hodijo mnogi le potrti okoli. Spomin na bolezen in zemljo domačo jih menda tožne dela. Mene tudi.

Marsikteri je tukaj našel zaželjeno zdravje. Vsacega tukajšnje kopeli seveda tudi ne ozdravijo, kakor nobene ne. Meni je rekel zdravnik, da v teh štirih tednih ne morem popolnoma okrevati. Vspeh bo, da se bolezen ustavi in s časoma pozgubi. Bog daj! Na zdravje!

Domače novice.

(Presvitli cesar) peljal se je sinoči okoli $^1/_2$12. ure skozi Ljubljano v Pulj, kjer bodo v sredo spustili v morje novo vojno ladijo „Prestolonaslednik nadvojvoda Rudolf“. Dvorni vlak se je ustavil na Ljubljanskem kolodvoru le nekaj minut. Na kolodvor sta prišla g. deželni predsednik baron Winkler in mestni župan g. Grasselli.

(Iz deželnega šolskego svèta): V Dobovci se ustanovi jednorazredna ljudska šola. Kranjska hranilnica je darovala za zgradbe novih šol 6000 gld., od te svote so se določile podpore 30 šolskim občinam. Začasni učitelj v Staremtrgu pri Loži, g. Mihael Poklukar, imenovan je definitivnim učiteljem.

(Umrla je) 29. junija v Begunjah na Gorenjskem še mlada usmiljenka Ana Lasbaher, rojena pri sv. Juriji na Ščavnici. Več let je stregla bolnikom v Gizelni bolnišnici v Celji, kjer je tudi zbolela. Iskala je zdravja v gorenjskem čistem zraku, toda zaman. Naj počiva v miru!

(Treščilo je) danes (v nedeljo) ob 3. uri v poslopje kmeta Kamnarja pri sv. Barbari, župnije Škofjeloške. Poslopje je pogorelo.

(Trtno uš) so zasledili v občini Drašički v sodnijskem okraji Metliškem. Politična oblast je ukazala, da se iz imenovanega okraja ne smejo izvažati trte ali take rastline, na kterih se redí trtna uš.

(Imenovanja.) Preč. gosp. Štefan Ventin, župnik v Novakih, in preč. gosp. Peter Corazza, duhovni pomočnik v Motovunu, imenovana sta kanonikom kolegijalnega kapitelna v Motovunu.

(Otroci — in angelj varuh.) Štiriletno dete Marija Kolerič je padlo v četrtek z okna v drugem nadstropji hiše št. 4 v ulici Giulia, ali vendar se je le nekoliko na glavi pobilo. Ta slučaj je pravo čudo, pravi „Edinost“.

---

precej Andrej Turjaški, a gotovo tudi ban Tomaž Erdöd, čeravno nam to izvori ne dokazujejo, a to smemo trditi po tem, ker je on bil protiven malodušnemu predlogu Eggenbergovemu ter bil tako gotovo za odločno podvzetje. Valvazor (XV. 524) sicer trdi, da je tudi Eggenberg s Turjaškim bil enih misli, kar pa ni gotovo, kajti iz izvešča Andreja Turjaškega se vidi jasno, da je le-ta vojskovodja pristopil v veču k oni stranki, ki se zaradi previdnosti ni hotla spustiti v boj s Turki. Oni niso to storili iz plašljivosti, ampak ker so smatrali to za presmel korak, datako rekoč peščica ljudi napade osemkrat močnejega sovražnika. Posebno je Taki branil to mnenje, ter dokazoval nerazmerje sil ene in druge vojske, ter je predlagal, da naj se moti sovražnik z manjimi praskami, dokler posadka Siška ne zažge trdnjave ter se reši iz grada po svoji razvidnosti. Potem da se podadó vsi vkup nazaj proti Novem gradu, odkoder bi mogli sovražnika lahko odbijati, ker je bil grad dobro vtrjen. (Valvazor XV. 524.)

(Dalje prih.)

(Ženska podružnica družbe sv. Cirila in Metoda v Trstu) prva in doslej še edina na Slovenskem, vrlo lepo napreduje. Ne samo, da šteje okolo 150 družabnic, temveč tudi na drugem polji je začela delovati. Častite gospé in gospodične pridno nabirajo obleko in drugih darov ubogim otročičem otroškega zabavišča pri sv. Jakobu. Čuje se, da je cenjeni odbor že skupil premnogo oblačil, ktera namerava razdeliti med siromašno deco slovenskega otroškega zabavišča na dan sv. Cirila in Metoda, t. j. v torek 5. julija. Ob 9. uri zjutraj bode v župni cerkvi sv. Jakoba sv. maša, ktere se vdeležé vsi otročiči iz zabavišča z gospico učiteljico, pa odbora ženske in moške podružnice in mnogo druge domoljubne gospode. Po službi božji bode v otroškem zabavišči mala skušnja: deklamacija, petje, govori itd., potem razdeli načelništvo ženske podružnice obleko vsem revnejšim otrokom. Naposled se vsi otročiči primerno pogosté. Na tak način hoče slavni odbor ženske podružnice Tržaške slaviti dan sv. Cirila in Metoda!

(Gojenci mornarske akademije I. tečaja) v Reki podali so se te dni z vojnim parnikom „nadvojvoda Friedrich“ nekoliko po morji na praktično vežbanje. Ob enem si mislijo ogledati Benetke, Jakin, Brindisi in Krf (Corfu).

(Tisoč goldinarjev) daroval je bivši ravnatelj puškarske tovarne v Borovljah na Koroškem, gosp. Werner, bratski zalogi omenjene tovarne o svojem izstopu. Werner je vstopil v ravnateljstvo Bleiberške unije.

(Telefonske postaje) za hribolazce: Lackerboden in Baumgartnerhaus pri Reichenau-u na Dolenje-Avstrijskem so izročene od 29. junija prometu. Za telefonovanje ene brzojavke iz Reichenau-a, naj bo dolga, kakor hoče, plača se 5 krajcarjev.

(Baron Pino), deželni predsednik v Bukovini, praznoval je v soboto na svojem posestvu na Koroškem srebrno poroko. Iz mnogih krajev so mu čestitali.

(Znižana cena.) Knjige „Russland seit Aufhebung der Leibeigenschaft“ ima pisatelj še nekaj iztisov ter je ceno od 4 gld. na 50 kr. in 10 kr. za poštnino. Pošilja jo le pisatelj dr. Fr. Celestin v Zagrebu.

Razne reči.

— Višej! Nižej! Bavarski kralj Ljudevit I. je večkrat obiskaval svojega zeta nadvojvodo Ljudevita III. Hesenskega, kteremu je bil dal svojo hčer Matildo v zakon. Posebno rad ga je obiskal, če je bival na bližnjem gradu Ašafenburgu ali Auerbahu. Tedaj je bil navadno prav dobre volje ter se je prav razveseljeval po svoje pa tudi druge je znal spraviti v veselje. Tako je pripovedoval smešen prigodek, ki se mu je pripetil v Monakovem z neko stražo. Šel je bil namreč sprehajat se v angleški vrt. Naleti na stražo, ki je bila postavljena daleč stran na samem. Stražnik, opazivši ga, hitro nekaj v suknjo porine, ter kralja kaj nezaupljivo gleda. Ker je bil pa kralj priprosto meščansko oblečen, zjasni se vojščaku kmalo mračno obličje. Ko pride kralj do njega, reče dobrodušno vojščak: „No gospod, Vi ste me pa lepo vstrašili!“ — „Tako?“ pravi kralj, „imate li slabo vest?“ — „To ravno ne“, odgovori vojščak, „pa vidite, to je, jaz sem le kratko časa tukaj v Monakovem in ne poznam še nikogar. Kralj pa včasih tukaj hodi in se sprehaja. Zdaj sem pa ravno nekaj jedel, tega pa vojščak na straži ne smé, in tako sem precej pod suknjo skril. Zdaj bom pa nadalje jedel, ker je nekaj dobrega, in saj ne bo precej kdo zopet prišel, kaj mislite?“ — „Mislim da ne“, pravi kralj. „No pa mi vendar povejte, kaj pa imate tako dobrega?“ — „Veste kaj, dajte uganiti“, pravi stražar. — „No, morebiti imate svinjsko pečenko?“ reče kralj. — „Hm, svinjska pečenka je res kaj dobrega, jaz pa ne segam tako visoko — nižej!“ — „Morda imate telečjo pečenko?“ praša kralj nadalje, ker ga je veselila odkritosrčnost stražarja. — „Je tudi nekaj dobrega, pa nižej pravim, nadalje ugibajte!“ — „Morda kaj prekajenega?“ — „Bi ne bilo napčno, prileže se mi vselej, danes pa ne; nižej! — „Imate pa gotovo švicarski sir!“ — „Pojte, pojte s svojim švicarskim sirom!“ se smeje vojščak, „kar imam jaz, je veliko bolje; nižej pravim!“ — „Tako imate pa celó kako redkev“, pravi udobrovoljeni kralj. — „I kaj pa da, skoraj da ste uganili, pa ste dve. Eno sem že skoraj pojedel, drugo imam pa še; morda Vam ž njo postrežem? Ej, le vzemite, kar nič se ne sramujte!“ — „Prav lepo se zahvalim, pravi kralj, naj vam le redkev prav dobro tekne, jaz grem h kosilu in si nočem spriditi ust; srečno!“ — Ko stori kralj par korakov, zakliče stražar, ki je zadovoljno bil pojedel ostanek prve redkve. „Vi slišite!“ — Kralj se obrne. — „Ali bi ne bili tako dobri in mi povedali, kdo da ste? Bili ste tako prijazni, vendar bi rad vedel, s kom sem imel čast!“ — „Tù ne ostane druzega, da uganete“, pravi kralj. „Saj ste me pustili tudi Vi ugibati.“ — Vojščak ga ostro pogleda in pravi: „No, morda ste kak gospod iz pisarne ali kaj tacega“, ter krepko vgrizne drugo redkev. — „Gospod iz pisarne, to je res nekaj lepega — toda višej!“ — „I potem ste pa sodnik?“ — „Tudi nekaj lepega, ni kaj napačnega, pa višej pravim!“ — „Toraj ste pa celó okrajni glavar?“ — „Tako le kak glavar, bi bilo dobro, toda višej pravim!“ — „No to mi je pa všeč, da imam čast spoznati se s tako visokim gospodom; zato bom pa eno pravo zinil: Gotovo morate biti kak minister?“ — „Je tudi to kaj posebno lepega, toda jaz vam rečem: višej!“ — „Toraj ste pa naposled celó kralj sam!“ — zakliče iznenaden vojščak in oči in usta se mu široko odpró. — „Uganil si!“ odgovori kralj. — „O vsi ljubi svetniki!“ zakliče prestrašen vojščak, primite, za Božjo voljo, hitro mojo redkev, da bom mogel prezentovati!“ Kralj prime redkev, straža prezentuje — oba se zadovoljna razideta.

Telegrami.

Pulj, 4. julija. Cesar je prišel s spremstvom; tukaj in mej potjo ga je na pojedinih postajah prebivalstvo navdušeno pozdravljalo. Ko so se končale predstave in nagovori, ogledal si je cesar mornarsko vojašnico in trdnjavo „Monte Daniele“. Na to je stopil na jahto „Miramar“.

Levov, 4. julija. Cesarjevič je danes pregledal vojaško posadko. Narod ga je povsod navdušeno pozdravljal. Cesarjevič si je potem ogledal šole; vložil se je temeljni kamen novemu grško-katoliškemu semenišču.

Dunaj, 4. julija. Cesaričinja je odpotovala v Frančiškove kopeli.

Pariz, 4. julija. Ministra Dautresme in Heredia sta si ogledala dela ob reki Seni. Ko sta prišla na postaje Vernon, Elbeuf, Rouen, razlegali so se mnogi klici: Živio Boulanger!

Madrid, 4. julija. Ker se je užitninski davek od klavne živine zvišal, vršili so se nemiri v Valenciji. Zažgali so skoraj vse pisarne užitninskih uradnikov; enaki nemiri v Barceloni.

Tujci.

30. junija in 1. julija.

Pri *Maliču:* Elizabeta Fischer, zasebnica, iz Budimpešte. — J. Köwesti, trgovec, iz Ogerskega. — Gustav Poloviček, uradnik z soprogo, iz Zvornika. — Mammer, c. k. polkovnik, z Bleda. — Jožef Kosnek, posestnik, iz Travnika. — pl. Edvard Bon, c. k. polkovnik v pok., z družino, iz Trsta. — C. Mitri, trgovec, iz Trsta. — Štefan Riedel, c. k. profesor, iz Reke. — O. Bachim, c. k. poročnik mornarice, iz Pulja. — Princ in Freudenthal, trgovca, z Dunaja. — Julij Kremeg, trgovec, iz Olomuca. — Jožef Reichmann potovalec, iz Budimpešte. — S. Ornstein, soproga trgovca z družino, iz Ljubljane. — E. Stark, trgovec, iz Trsta. — pl. J. Seemann, kapitan, iz Pulja.

Pri *Slonu:* Hugo Kalupa, trgovec, z Dunaja. — M. Weimersheimer, trgovec, iz Švice. — Wiljelm Polak, inženir, iz Srbije. — Vencel Hartmann, potovalec, iz Zagreba. — A. Jaklič, c. k. vojaški duhovnik, iz Tridenta. — Schulz in Kaufmann, trgovca, iz Gradca. — Ana Floria, stavbinskega podvzetnika soproga, iz Laškega. — grofinja Gritti, zasebnica, z hčerjo, iz Laškega. — Sciaccaluga, trgovec, iz Benetk. — G. Ermelini, trgovec, iz Laškega. — Schwarzkopff in Wallmann, trgovca, iz Trsta. — Marija Bolmacich, k. sodnika soproga z hčerjo, iz Reke. — F. Rosenberg, trgovec, iz Reke. — L. Schiedermaier, trgovec, iz Norimberka. — P. Ronzy, knjigotržec, z Dunaja. — Karol Duschnitz, tovarnar, z Dunaja. — Jakob Fischer, trgovec, iz Prage. — R. Engelmann, trgovec, iz Nemčije. — Bela Bodor, trgovec, iz Budimpešte. — Brodjovin, trgovec, iz Zagreba. — A. Rudolf, tovarnar, iz Gradca. — A. Cigoj, duhovnik, iz Celovca. — E. Rotč, zasebnik, iz Kamnika. — F. Rosenberg, potovalec, iz Reke. — Matilda Gorčič, zasebnica, iz Dalmacije. — Janez Belec, župnik, iz Šmartna v Istriji.

Pri *Bavarskem dvoru:* G. Serini, zasebnik z družino, z Dunaja. — Karol Braune, trgovec, iz Kočevja. — Dr. Jakob Pirnat, odvetnik, iz Kamnika.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje zrakomera v mm	Stanje toplomera po Celziju	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
2.	7. u. zjut.	737·78	+16·5	brezv.	oblačno	9·30 dež
	2. u. pop.	736·94	+25·0	sl. vzh.	del. jasno	
	9. u. zveč.	738·06	+17·2	brezv.	„	
3.	7. u. zjut.	739·68	+18·8	brezv.	del. jasno	1·30 dež
	2. u. pop.	739·04	+26·0	sl. vzh.	„	
	9. u. zveč.	740·42	+17·4	brezv.	jasno	

V soboto dopoludne skoraj jasno, potem oblačno, popoludne okoli tretje ure ploha ktera je trajala pol ure, potem se je zjasnilo. V nedeljo zjutraj jasno, popoludne ploha. Zvečer jasno. Srednja temperatura obeh dnij 19·4° in 20·7° C., za 0·3° in 1·7° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

4. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl.	55	kr.
Srebrna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „	95	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	113 „	—	„
Papirna renta, davka prosta	96 „	90	„
Akcije avstr.-ogerske banke	886 „	—	„
Kreditne akcije	282 „	—	„
London	126 „	65	„
Srebro	— „	—	„
Francoski napoleond.	10 „	03	„
Ces. cekini	5 „	95	„
Nemške marke	62 „	20	„

Tržne cene

dné 2. julija t. l.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica, hktl.	7	31	Špeh povojen, kgr.	—	64
Rež, „	5	20	Surovo maslo, „	—	90
Ječmen, „	4	22	Jajce, jedno „	—	2
Oves, „	2	92	Mleko, liter	—	8
Ajda, „	4	39	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso, „	5	20	Telečje „ „	—	50
Koruza, „	5	20	Svinjsko „ „	—	60
Krompir, „	2	14	Koštrunovo „ „	—	36
Leča, „	12	—	Pišanec	—	50
Grah, „	12	—	Golob	—	15
Fižol, „	10	—	Seno, 100 kgr.	1	96
Maslo, kgr.	1	—	Slama, „ „	2	05
Mast, „	—	66	Drva trda, 4 □ mtr.	6	30
Špeh svež, „	—	60	„ mehka, „ „	4	10

Za Danski misijon so darovali:

Čast. g. Stanislaj Šraneč, župnik	5 gl.	—	kr.
Blag. g. Alfred Ledenik, trgovec	2 „	—	„
Čast. g. Anton Vonča, duhovnik	10 „	—	„
Čast. g. Franc Jarc, župnik	10 „	—	„

Za poškodovane po toči v Trebnjem:

Marija Blažon, posest. v Begunjah pri Cirknici	2 gl.	—	kr.
Nek dobrotnik	10 „	—	„

Št. 11059

Razglas.

Pri srečkanji 125 lozov mestnega Ljubljanskega posojila, ki se je po načrtu vršilo v 2. dan julija 1887. leta so bile vzdignene:

št. **17.308**	z dobitkom	**15.000**	**gld.**
„ **52.756**	„	„	**1500**	„
„ **6561**	„	„	**500**	„
„ **38.044**	„	„	**500**	„
„ **45.991**	„	„	**500**	„

in št. 131, 3367, 5621, 7488, 7490, 7800, 9032, 9428, 9537, 9879, 10.052, 10.306, 11.461, 11.638, 11.828, 12.107, 12.818, 12.851, 13.147, 13.334, 15.442, 15.557, 15.900, 16.041, 17.203, 17.787, 17.875, 18.665, 18.938, 19.002, 19.406, 19.549, 20.568, 21.038, 21.405, 22.812, 23.025, 24.099, 24.380, 25.281, 26.128, 26.575, 27,849, 28.517, 29.565, 29.667, 29.761, 30.402, 30.907, 31.852, 32.195, 32.921, 33.506, 33.507, 34.057, 34.425, 34.616, 34.818, 34.837, 35.939, 35,942, 36 122, 37.039, 37.731, 38.239, 38.422, 38.913, 39.638, 39.672, 39.696, 39.781, 40.598, 40.607, 40.776, 40.799, 42.033, 42.102, 43.027, 43.636, 44.997, 45.566, 46.900, 47,029, 47.421, 47,430, 48.305, 48.730, 48.739, 50.388, 52.888, 53.023, 53.404, 54.459, 54.565, 55.044, 55.314, 55.367, 58.568, 59.340, 59.597, 61.669, 62.058, 64.735, 65.294, 65.464, 67.385, 67.862, 68.281, 69.155, 69.525, 70.548, 70.710, 70.988, 71.346, 71.690, 72.595, 73.167, 73.938, 74.232, 74.655, vsaka z dobitkom **30** gold.

Od doslej izžrebanih lozov niso še izplačane naslednje številke: št. 44.920 z dobitkom 2500 gld., št. 45.330 z dobitkom 1500 gold., št. 26.163 z dobitkom 600 gold., št. 4847 in 33.724 vsaka z dobitkom 500 gold. in štev. 119, 740, 1832, 2042, 2643, 4934, 5024, 7840, 8005, 8284, 8317, 9379, 9424, 9462, 9550, 98.40, 9853, 10.840, 10.981, 12.517, 12.518, 12.651, 12.875, 14.101, 14,987, 15.200, 15.243, 15.715, 15.931, 16.238, 16.466, 16.845, 16 872, 17.429, 17.911, 18.077, 18.264, 19.128, 19.365, 19.403, 20.214, 21,260, 21.743, 22.574, 23.013, 23.069, 23.209, 23.394, 24.071, 24.494, 24.669, 24.863, 25.187, 25.247, 25.506, 25.549, 25.560, 26.624, 27.506, 27.941, 28.076, 28.399, 28.619, 28 845, 29.498, 29.685, 30.038, 30.459, 30.507, 30.789, 30.983, 32.364, 32.490, 32.542, 33.237, 33.304, 34.010, 35.014, 36.349, 37.967, 38.179, 38.209, 38.260, 39.626, 39.794, 39.869, 39.891, 40.525, 41.397, 41.417, 41.741, 41.987, 42.575, 44.448, 44.632, 45.247, 45.578, 46.508, 46.725, 46.789, 47.478, 47.963, 48.143, 48.203, 49.924, 50.615, 50.825, 51.429, 51.794, 52.297, 54.114, 54.402, 54.531, 54.859, 55.139, 56.284, 57.534, 59.459, 59.514, 59.594, 61.441, 61.486, 61.652, 61.993, 62.004, 63.097, 63.131, 63.425, 63.659, 63.767, 64.345, 64.613, 64.613, 65.195, 65.442, 65.497, 66.495, 67.068, 67.173, 67.939, 69.135, 69.753, 69.977, 70.062, 70.515, 71.272, 71,376, 72.574, 73.819, 74.077, 74,146, in 74.845, vsaka z dobitkom 30 gld.

Mestni magistrat Ljubljanski

dné 2. julija 1887.

Izdajatel in odgovorni vrednik Josip Jerič.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.